

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2022. június 16.*

„Előzetes döntéshozatal – Szakmai képesítések elismerése – 2005/36/EK irányelv – 2. cikk –
Hatály – A 13. cikk (2) bekezdése – Szabályozott szakmák – Valamely tagállamban a
pszichoterapeuta cím használatához való jog megszerzésének feltételei egy másik tagállambeli
egyetem által kiadott pszichoterapeuta oklevél alapján – EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikk –
A mozgás és a letelepedés szabadsága – A szóban forgó képzés egyenértékűségének értékelése –
Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése – A tagállamok közötti lojális együttműködés elve – A másik
tagállamban kiadott oklevél alapján vélelmezhető ismeretek és képesítések szintjének a fogadó
tagállam általi kétségbe vonása – Feltételek”

A C-577/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a
Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország) a Bírósághoz 2020.
november 4-én érkezett, 2020. október 29-i határozatával terjesztett elő az

A

által indított,

a **Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), I. Ziemele,
P. G. Xuereb és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. december 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A képviselőiben A. Palmujoki asianajaja és J. Pihlaja,

* Az eljárás nyelve: finn.

- a Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto képviselőjében K. Heiskanen, M. Henriksson és M. Mikkonen, meghatalmazotti minőségben,
 - a finn kormány képviselőjében M. Pere, meghatalmazotti minőségben,
 - a francia kormány képviselőjében A.–L. Desjonquères és N. Vincent, meghatalmazotti minőségben,
 - a holland kormány képviselőjében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
 - a norvég kormány képviselőjében K. S. Borge, meghatalmazotti minőségben, segítői: I. Meinich és T. Sunde advokater,
 - az Európai Bizottság képviselőjében L. Armati és T. Sevón, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2022. március 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2013. november 20-i 2013/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2013. L 354., 132. o.; helyesbítések: HL 2007. L 271., 18. o.; HL 2008. L 93., 28. o.; HL 2014. L 305., 115. o.) módosított, a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2005. L 255., 22. o.; a továbbiakban: 2005/36 irányelv) 13. cikke (2) bekezdésének, valamint az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikknek az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet az A által a Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (társadalom- és egészségügyi engedélyezési és felügyeleti hivatal, Finnország; a továbbiakban: Valvira) azon határozata tárgyában indított eljárás keretében terjesztették elő, amelyben a Valvira megtagadta A-tól a pszichoterapeuta szakmai cím Finnországban való használatára vonatkozó jog elismerését.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2005/36 irányelv (1), (3), (6), (11), (17) és (44) preambulumbekkezdése a következőképpen szól:
„(1) A Szerződés 3. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a személyek és a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok eltörlése a Közösség egyik célkitűzése. Ez a tagállamok állampolgárai számára biztosítja különösen azt a jogot, hogy önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként valamely szakmát egy attól eltérő tagállamban gyakoroljanak, mint ahol szakmai képesítésüket megszerezték. Ezenkívül, a Szerződés 47. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy irányelveket kell kibocsátani az oklevelek, a bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok kölcsönös elismerése céljából.

[...]

- (3) Az ezen irányelv által arra vonatkozóan nyújtott garancia, hogy a valamely tagállamban szakmai képesítést szerzett személy egy másik tagállamban – ugyanazon jogokat élvezve, mint e másik tagállam állampolgárai – megkezdhesse [ugyanannak] a szakmának a gyakorlását és gyakorolhassa azt, nem érinti a migráns szakember azon kötelezettségét, hogy a szakma gyakorlásának ez utóbbi tagállam által megállapított, megkülönböztetés-mentes feltételeit teljesítse, feltéve hogy ezek objektíve indokoltak és arányosak.

[...]

- (6) A szolgáltatásnyújtást a közegészség, a közbiztonság és a fogyasztóvédelem messzemenő tiszteletben tartása mellett kell megkönnyíteni. Ezért különös rendelkezéseket kell előírni az olyan közegészségügyi és közbiztonsági vonatkozásokkal rendelkező szabályozott szakmák tekintetében, amelyek keretében határon átnyúló átmeneti vagy alkalmi szolgáltatásnyújtásra kerül sor.

[...]

- (11) Azon szakmák esetében, amelyekre a képesítések elismerésének általános rendszere (a továbbiakban: általános rendszer) kiterjed, a tagállamok számára továbbra is lehetővé kell tenni, hogy megállapítsák a képesítésnek a területükön nyújtott szolgáltatások minőségének biztosításához szükséges minimális szintjét. Azonban a Szerződés 10., 39. és 43. cikke értelmében, a tagállamok nem követelhetik meg egy tagállam állampolgárától, hogy olyan képesítéseket szerezzen, amelyeket a tagállamok általában csak a saját nemzeti oktatási rendszerükben szerezhető oklevelekre hivatkozással határoznak meg, amennyiben az érintett személy e képesítéseket egészben vagy részben egy másik tagállamban már megszerezte. Következésképpen elő kell írni, hogy minden olyan fogadó tagállam, amely egy szakmát szabályoz, vegye figyelembe a másik tagállamban szerzett képesítéseket, és vizsgálja meg, hogy azok megfelelnek-e az általa megkövetelt képesítéseknek. Ez az általános elismerési rendszer azonban nem zárja ki azt, hogy egy tagállam minden olyan személy felé, aki az adott tagállamban szakmát gyakorol, külön követelményeket támasszon, amelyek alapját a közérdek által igazolt foglalkozási szabályok képezik. Ezek különösen a szakma szabályozásával, a szakmai normákkal kapcsolatos szabályokat érintik, beleértve az etikai, felügyeleti és felelősségi előírásokat. Végül, ennek az irányelvnek nem célja beavatkozni a tagállamok azon jogos érdekébe, hogy megakadályozzák, hogy egyes állampolgárai visszaélészerűen kivonják magukat a nemzeti jog alkalmazása alól a foglalkoztatás területén.

[...]

- (17) Annak érdekében, hogy valamennyi olyan helyzetet figyelembe lehessen venni, amelyre vonatkozóan még nincs rendelkezés a szakmai képesítések elismerésével kapcsolatban, az általános rendszert ki kell terjeszteni azokra az esetekre, amelyek nem tartoznak egy különös rendszer hatálya alá sem, vagy azért, mert a szakma nem tartozik egyik ilyen rendszer hatálya alá sem, vagy azért, mert bár a szakmára kiterjed valamelyik különös rendszer hatálya, a kérelmező valamilyen különleges és kivételes okból nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyek által a rendszert igénybe vehetné.

[...]

(44) Ez az irányelv nem érinti az egészség- és fogyasztóvédelem magas szintjének biztosításához szükséges intézkedéseket.”

4 Ezen irányelv „Cél” című 1. cikke így rendelkezik:

„Ez az irányelv megállapítja azokat a szabályokat, amelyek szerint az a tagállam, amely a területén egy szabályozott szakma gyakorlásának megkezdését, illetve gyakorlását ahhoz köti, hogy az érintett személy egy adott szakmai képesítéssel rendelkezzen (a továbbiakban: fogadó tagállam), az adott szakma gyakorlásának megkezdése és gyakorlása érdekében el kell, hogy ismerje azokat a szakmai képesítéseket, amelyeket egy vagy több más tagállamban (a továbbiakban: saját tagállam) szereztek, és amelyek feljogosítják az adott képesítéssel rendelkező személyt a fogadó tagállam területén ugyanazon szakma gyakorlására.

Ez az irányelv továbbá szabályokat határoz meg a szabályozott szakmák részleges gyakorlásának megkezdését, valamint a más tagállamban teljesített szakmai gyakorlat elismerését illetően.”

5 Az említett irányelv „Hatály” című 2. cikke az (1) bekezdésének első albekezdésében kimondja, hogy ezt az irányelvet a tagállamok minden olyan állampolgárára alkalmazni kell, aki önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként, beleértve a szabadfoglalkozásúakat, egy attól eltérő tagállamban kíván szabályozott szakmát gyakorolni, mint amelyben szakmai képesítését szerezte.

6 Ugyanezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 3. cikke az (1) bekezdésében az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) »szabályozott szakma«: olyan szakmai tevékenység vagy szakmai tevékenységek csoportja, amely gyakorlásának a megkezdése, gyakorlása vagy gyakorlásának valamelyik módja, közvetlenül vagy közvetve, meghatározott szakmai képesítéssel való rendelkezéshez kötött törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján; a gyakorlás módjának minősül különösen a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések által adott szakmai képesítéssel rendelkező személyek számára fenntartott szakmai cím használata. Amennyiben e meghatározás első mondata nem alkalmazható, a (2) bekezdésben említett szakmát szabályozott szakmának kell tekinteni;
- b) »szakmai képesítés«: előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, a 11. cikk a) pontjának i. alpontjában említett képzettségi tanúsítvánnyal és/vagy szakmai tapasztalattal tanúsított képesítés;
- c) »előírt képesítés megszerzését tanúsító okirat«: olyan oklevél, bizonyítvány vagy egyéb okirat, amelyet egy tagállamban, e tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései alapján kijelölt hatóság bocsátott ki, és amely igazolja a túlnyomóan Közösségen belüli szakképzés sikeres elvégzését. Amennyiben e meghatározás első mondata nem alkalmazható, az előírt képesítés megszerzését tanúsító, a (3) bekezdésben említett okiratot előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal kell tekinteni;

- d) »illetékes hatóság«: képzési bizonyítványok és egyéb dokumentumok vagy információk kiállítására, illetve átvételére, valamint a jelen irányelv hatálya alá tartozó kérvények elfogadására és határozatok meghozatalára a tagállamok által kifejezetten feljogosított hatóság vagy szervezet;
- e) »szabályozott képzés«: minden olyan képzés, amely kifejezetten egy adott szakma gyakorlásának elsajátítására irányul, és amely egy vagy több kurzusból áll, amelyet szükség szerint szakmai képzés, próbaidős gyakorlat vagy szakmai gyakorlat egészít ki.

A szakmai képzés, a próbaidős gyakorlat vagy a szakmai gyakorlat felépítését és szintjét az érintett tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései határozzák meg, illetve ezeket az e célra kijelölt hatóság felügyeli, illetve hagyja jóvá;

[...]

- 7 A 2005/36 irányelv „Az elismerés joghatásai” című 4. cikke így rendelkezik:

„(1) A szakmai képesítésnek a fogadó tagállam általi elismerése révén a jogosultak a fogadó tagállamban megkezdhetik annak a szakmának a gyakorlását, amelyre vonatkozóan a saját tagállamukban képzettséggel rendelkeznek, és ezt a szakmát a fogadó tagállamban ugyanolyan feltételek mellett gyakorolhatják, mint a fogadó tagállam állampolgárai.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában az a szakma, amelyet a kérelmező a fogadó tagállamban gyakorolni kíván, azonos azzal, amelyre vonatkozóan a saját tagállamában képzettséggel rendelkezik, feltéve hogy az érintett tevékenységek hasonlóak.

[...]

- 8 Ezen irányelvnek „Az elismerés feltételei” című 13. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a fogadó tagállam egy szabályozott szakma gyakorlásának megkezdését vagy gyakorlását meghatározott szakmai képesítés meglétéhez köti, a szóban forgó tagállam illetékes hatósága az adott szakma gyakorlásának megkezdését és gyakorlását a tagállam saját állampolgáraitra alkalmazottakkal azonos feltételekkel engedélyezi a kérelmezőknek, ha azok rendelkeznek olyan, a 11. cikk szerinti képzettségi tanúsítvánnyal vagy előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, amelyet egy másik tagállam követel meg ahhoz, hogy területén az adott szakma gyakorlását megkezdhessék, illetőleg azt gyakorolhassák.

A képzettségi tanúsítványokat és az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratokat minden tagállamban egy, az adott tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései alapján kijelölt illetékes hatóság bocsátja ki.

(2) A szakma (1) bekezdésben leírtak szerinti gyakorlásának megkezdését és gyakorlását az olyan kérelmező számára is engedélyezni kell, aki ezt a szakmát az elmúlt tíz éven belül egy éven át teljes munkaidőben vagy annak megfelelő időtartamú részidőben gyakorolta egy, az adott szakmát nem szabályozó másik tagállamban, és aki egy vagy több képzettségi tanúsítvánnyal vagy előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkezik, amelyet egy, az adott szakmát nem szabályozó másik tagállam bocsátott ki.

A képzettségi tanúsítványnak, illetve az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratnak meg kell felelnie a következő feltételeknek:

- a) a tanúsítványt, illetve az okiratot valamelyik tagállamnak az adott tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseivel összhangban kijelölt illetékes hatósága bocsátotta ki;
- b) a tanúsítvány, illetve az okirat tanúsítja, hogy birtokosát felkészítették a szóban forgó szakma gyakorlására.

Az első albekezdésben említett egyéves szakmai tapasztalatot azonban nem lehet megkövetelni, ha az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirat, amellyel a kérelmező rendelkezik, szabályozott oktatás és képzés elvégzését igazolja.

[...]

A finn jog

Az egészségügyi szakemberekről szóló törvény

- 9 A laki terveydenhuollon ammattihenkilöistä (559/1994) (az egészségügyi szakemberekről szóló 559/1994. sz. törvény, a továbbiakban: az egészségügyi szakemberekről szóló törvény) 2. §-a (1) bekezdésének 2. pontja értelmében e törvény alkalmazásában „egészségügyi szakember” többek között az, aki az említett törvény alapján jogosult az egészségügyi szakember kormányrendeletben szabályozott szakmai címét (védett szakmai címmel rendelkező szakember) használni. Ugyanezen törvény 2. §-ának (2) bekezdése szerint a feljogosított vagy engedéllyel rendelkező szakember, illetve a védett szakmai címmel rendelkező szakember jogosult a szóban forgó szakmát gyakorolni és a kapcsolódó szakmai címet használni. A védett szakmai címmel rendelkező szakember szakmáját más, megfelelő képzéssel, tapasztalattal és szakértelemmel rendelkező személyek is gyakorolhatják.
- 10 Az egészségügyi szakemberekről szóló törvény 3a. §-ának (3) bekezdése értelmében a Valvira az egészségügyi szakemberekkel szemben a 2005/36 irányelv és a laki ammattipätevyden tunnustamisesta (1384/2015) (a szakmai képesítések elismeréséről szóló 1384/2015. sz. törvény, a továbbiakban: a szakmai képesítések elismeréséről szóló törvény) értelmében vett illetékes hatóságként jár el.

Az egészségügyi szakemberekről szóló rendelet

- 11 Az asetus terveydenhuollon ammattihenkilöistä (564/1994) (az egészségügyi szakemberekről szóló 564/1994. sz. rendelet, a továbbiakban: egészségügyi szakemberekről szóló rendelet) 1. §-ának megfelelően az egészségügyi szakembereknek az egészségügyi szakemberekről szóló törvény 2. §-a (1) bekezdésének 2. pontja értelmében védett szakmai címeik között szerepel többek között a „pszichoterapeuta” cím.
- 12 Az egészségügyi szakemberekről szóló rendelet 2a. §-ának (1) bekezdése értelmében a „pszichoterapeuta” védett szakmai cím használatának feltétele az, hogy az érintett valamely egyetem által szervezett, illetve valamely egyetem és egy másik képzést folytató intézmény által közösen szervezett pszichoterapeuta képzést végezzen el.

A szakmai képesítések elismeréséről szóló törvény

- 13 A szakmai képesítések elismeréséről szóló törvény 6. §-ának (1) bekezdése szerint a szakmai képesítés elismerése a Finn Köztársaságtól eltérő másik tagállam illetékes hatósága által kiállított képzettségi tanúsítványon, egyéni bizonyítványon vagy ilyen jellegű okiratok kombinációján alapul. A szakmai képesítés elismerésének feltétele, hogy az egyénnek joga van a származási tagállamában abban a szakmában dolgozni, amelynek gyakorlása érdekében a szakképesítése elismeréséről szóló határozatot kérelmezi.
- 14 A szakmai képesítések elismeréséről szóló törvény 6. §-ának (2) bekezdése szerint a szakmai képesítések elismerését azokra a kérelmezőkre is alkalmazni kell, akik szakmájukat a megelőző tíz évben egy évig teljes munkaidőben, illetve megfelelő időszakon keresztül részmunkaidőben olyan, a Finn Köztársaságtól eltérő másik tagállamban gyakorolták, ahol az érintett szakma nem szabályozott, és akik egy vagy több képzettségi tanúsítvánnyal vagy előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkeznek. Ezen okiratoknak tanúsítaniuk kell, hogy birtokosuk alkalmas a szóban forgó szakma gyakorlására. Nem szükséges azonban egyéves szakmai tapasztalat, ha a kérelmező előírt képesítés megszerzését tanúsító okirata szabályozott képzésre vonatkozik.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 15 A finn állampolgárságú A a University of the West of England (nyugat-angliai egyetem, Egyesült Királyság; a továbbiakban: UWE) által 2017. november 27-én kiadott, *Postgraduate Diploma in Solution Focused Therapy* (a megoldásközpontú terápiában szerzett posztgraduális diploma, a továbbiakban: a szóban forgó képzés) alapján kérte a Valvirától a finn szabályozás által védett pszichoterapeuta szakmai cím használatának jogát.
- 16 A szóban forgó képzést az UWE Finnországban, finn nyelven, a Helsingin Psykoterapiainstituutti Oyvel, egy Finnországban működő finn részvénytársasággal együttműködésben szervezte.
- 17 A Valvirát 2017-ben több, e képzésen korábban részt vevő személy kereste meg, akik aggodalmukat fejezték ki a képzés tényleges tartalma színvonalának és gyakorlati megvalósításának – a tervezett célokhoz képest tapasztalt – számos hiányossága miatt. A Valvira maga is kapcsolatba lépett több korábbi résztvevővel, akik hasonló tapasztalatokról számoltak be.
- 18 Mivel kétségei voltak a szóban forgó képzés és a pszichoterapeutai szakma megkezdésére és gyakorlására vonatkozó finn szabályozásban előírt követelmények egyenértékűségét illetően, 2018. június 29-i határozatával a Valvira elutasította A kérelmét, elsődlegesen azzal az indokkal, hogy ez utóbbi nem szolgáltatott számára elegendő információt e képzés tartalmáról. 2018. szeptember 10-i határozatával a Valvira elutasította A 2018. június 29-i határozattal szembeni panaszát.
- 19 2019. április 25-i ítéletével a Helsingin hallinto-oikeus (helsinki közigazgatási bíróság, Finnország) elutasította az A által a Valvira 2018. szeptember 10-i határozatával szemben benyújtott keresetet. E bíróság megállapította, hogy a szóban forgó képzést annak ellenére, hogy azt ténylegesen Finnországban finn nyelven szervezték, úgy kell tekinteni, mint amelyet az érintett az Egyesült Királyságban végzett el. Az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratok elismerésének a 2005/36 irányelvben előírt általános rendszere alapján azonban nem kell A kérelmének helyt

adni, mivel nem gyakorolta a pszichoterapeuta szakmát sem az Egyesült Királyságban, ahol a pszichoterapeuta képzés és szakma nem szabályozott, sem más olyan tagállamban, amelynek a rendszere hasonló.

- 20 Mivel a Helsingin hallinto-oikeus (helsinki közigazgatási bíróság) bizonyítottan tekintette, hogy a szóban forgó képzés jelentős hiányosságokat és különbségeket mutat a finnországi pszichoterapeuta képzéséhez képest, megállapította, hogy a Valvira jogosan határozott úgy, hogy A nem bizonyította, hogy az ismeretei és képesítései megegyeznek azokkal, amelyeket egy finnországi pszichoterapeuta képzésben részt vevő személy szerzett. Az EUM-Szerződés által biztosított alapvető szabadságok sem teszik jogellenessé a Valvira által elfogadott elutasító határozatot.
- 21 A kérdést előterjesztő bírósághoz, a Korkein hallinto-oikeushoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország) ezen ítélet ellen benyújtott fellebbezésében A azt állítja, hogy a szóban forgó képzést Finnországban nyújtott képzésnek kell tekinteni, és hogy az UWE illetékes hatóságként igazolta, hogy e képzés megfelel az egészségügyi szakemberekről szóló finn rendeletben a pszichoterapeuták képzésére vonatkozóan Finnországban előírt követelményeknek. A szóban forgó képzést tehát olyanként kell elismerni, mint amely feljogosítja őt a pszichoterapeuta szakmai cím általa kért használatára.
- 22 Abban az esetben azonban, ha a szóban forgó képzést nem lehet úgy tekinteni, hogy azt Finnországban nyújtották, a Finnországban szervezett pszichoterapeuta képzéssel való egyenértékűségét a képzésre és a szóban forgó képzési program minőségére vonatkozó, A és a képzés szervezői által benyújtott dokumentumok alapján kell értékelni. A Valvira nem végzett ilyen értékelést, hanem az elutasító határozatát névtelen levelekre, az UWE-vel versenyhelyzetben lévő finn egyetemtől kért szakvéleményre, valamint a saját maga által lefolytatott interjúkra alapozta. Márpedig a lojális együttműködés uniós jogi elve megköveteli, hogy a Valvira ne vonja kétségbe az UWE által – egy másik tagállam illetékes hatóságaként – kiállított okiratot.
- 23 A Valvira úgy véli, hogy a más tagállamban elvégzett pszichoterapeuta képzést a finn egyetemek által ténylegesen nyújtott képzéssel kell összehasonlítani. Márpedig e hatóság szerint a szóban forgó képzés számos tekintetben nem felel meg azon anyagi és minőségi feltételeknek, amelyeknek a pszichoterapeuta képzéseknek meg kell felelniük Finnországban, következésképpen nem alapozhatja meg a pszichoterapeuta szakmai cím használatához való jogot. A Valvira hozzáteszi, hogy főszabályként bízik a más tagállamok egyetemei és más oktatási intézményei által kiállított bizonyítványokban, valamint a kínált képzések tartalmára és nyújtásuk gyakorlati módjaira vonatkozóan általuk adott információkban, és azokat csak a szükséges mértékben vizsgálja, annak meghatározása érdekében, hogy fennállnak-e eltérések a finn képzés és a másik tagállambeli vonatkozó képzés között.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy egy másik ügyben már kimondta, hogy a szóban forgó képzést az egészségügyi szakemberekről szóló törvény értelmében nem lehet úgy tekinteni, hogy arra Finnországban került sor. Finnországban a pszichoterapeuta szakma a 2005/36 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett szabályozott szakma, mivel a szóban forgó szakmai cím használatához való jog csak olyan személyt illet meg, aki megfelel az alkalmazandó finn szabályozásban előírt szakmai feltételeknek.

- 25 A pszichoterapeuta szakmára közelebbről az ezen irányelv 10–14. cikkében előírt, az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratok elismerésének általános rendszere vonatkozik. Mivel az Egyesült Királyságban a pszichoterapeuta szakma és képzés nem szabályozott, az említett irányelv 13. cikkének (2) bekezdését alkalmazni kell A helyzetére.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ugyanakkor, mivel A nem felel meg az e rendelkezésben előírt azon feltételnek, amely szerint a pszichoterapeuta szakmát az azt nem szabályozó másik tagállamban gyakorolta, nem hivatkozhat azon jogra, hogy e szakmát Finnországban megkezdheti.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 2005/36 irányelv rendelkezései ellenére A helyzetét az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikkben biztosított alapvető szabadságok, valamint a Bíróság erre vonatkozó ítélkezési gyakorlata szempontjából is meg kell-e vizsgálni. Igenlő válasz esetén e bíróság arra keresi a választ, hogy annak érdekében, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a másik tagállamban kiállított oklevél a belföldi oklevél által igazoltakkal ha nem is azonos, de legalább egyenértékű ismereteket és képesítéseket igazol birtokosa számára, a fogadó tagállam illetékes hatósága támaszkodhat-e más, a szóban forgó képzés részleteire vonatkozóan általa megszerzett információkra is, vagy arra, hogy pedig egy másik tagállam olyan egyeteme, mint az UWE által e tekintetben szolgáltatott információkra kell szorítkoznia.
- 28 E körülmények között a Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni az EUM-Szerződésben biztosított alapszabadságokat és a 2005/36 irányelvet, hogy a fogadó tagállam illetékes hatóságának az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikk, valamint a vonatkozó ítélkezési gyakorlat (különösen az 1991. május 7-i Vlassopoulou ítélet, C-340/89, EU:C:1991:193, és a 2015. október 6-i Brouillard ítélet, C-298/14, EU:C:2015:652) alapján értékelnie kell a kérelmező szabályozott szakma gyakorlására vonatkozó jogát annak ellenére, hogy a 2005/36 irányelv 13. cikkének (2) bekezdésében valószínűsíthetően egységesítették a szabályozott szakma gyakorlásának azon feltételeit, amelyek alapján a fogadó tagállamnak engedélyeznie kell azon kérelmező szakmájának gyakorlását, aki olyan államban kiállított, képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkezik, amelyben a szakma nem szabályozott, aki azonban az irányelv e rendelkezésében a szakma gyakorlása tekintetében előírt feltételeknek nem tesz eleget?
- 2) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adott igenlő válasz esetén: ellentétes-e az uniós joggal – a 2015. október 6-i Brouillard ítéletben (C-298/14, EU:C:2015:652, 55. pont) kifejtett, a bizonyítványok egyenértékűségére vonatkozó kizárólagos értékelési kritériumokkal kapcsolatos megfontolásokra tekintettel – az, hogy a jelen eljárásban szereplőhöz hasonló helyzetben a fogadó tagállam illetékes hatósága valamely képzés egyenértékűségének értékelését a képzést nyújtó intézménytől vagy a másik tagállam hatóságaitól a képzés pontos tartalmáról és lefolytatásának módjáról kapottaktól eltérő információkra is alapozza?”

Előzetes észrevétel

- 29 Meg kell állapítani, hogy az alapügyben releváns tények akkor merültek fel, amikor az uniós jog továbbra is alkalmazandó volt az Egyesült Királyságban. Ennélfogva az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikk, valamint a 2005/36 irányelv a jelen ügyben alkalmazható.

Az első kérdésről

- 30 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2005/36 irányelv 13. cikkének (2) bekezdését, valamint az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy a fogadó tagállam illetékes hatóságának az EUMSZ 45. vagy az EUMSZ 49. cikk alapján értékelnie kell a szabályozott szakma gyakorlásának a fogadó tagállamban való megkezdése és gyakorlásának engedélyezése iránt azon személy által az említett 13. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott kérelmet, aki egyrészt olyan tagállamban kiállított, az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkezik, amelyben e szakma nem szabályozott, másrészt aki a fenti 13. cikk (2) bekezdésében a szakma gyakorlásának minimális időtartama tekintetében előírt követelménynek nem felel meg.
- 31 Előzetesen meg kell állapítani a jelen ügyben, hogy bár igaz, hogy A az UWE által Finnországban, finn nyelven, a Helsingin Psykoterapiainstituuttivel együttműködésben szervezett képzésen vett részt, a pszichoterapeuta oklevelet e képzést követően az Egyesült Királyságban székhellyel rendelkező UWE állította ki számára.
- 32 Márpedig a 2005/36 irányelv 2. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy ezt az irányelvet a tagállamok minden olyan állampolgárára alkalmazni kell, aki önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként, beleértve a szabadfoglalkozásúakat, egy attól eltérő tagállamban kíván egy szabályozott szakmát gyakorolni, mint amelyben szakmai képesítését szerezte.
- 33 Ezenkívül az említett irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontja értelmében „szakmai képesítés” alatt többek között az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, különösen az olyan, valamely tagállam illetékes hatósága által kiállított oklevéllel tanúsított képzések értendők, amely igazolja a túlnyomóan az Európai Unión belüli szakképzés sikeres elvégzését.
- 34 Ebből következik, hogy mivel az alapügyben szóban forgó, az Unión belüli szakképzés sikeres elvégzését és az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratot olyan tagállam illetékes hatósága állította ki, amely eltér attól a tagállamtól, amelyben A gyakorolni kívánja a szabályozott szakmát, az alapügyben szóban forgó helyzet tartozhatna a 2005/36 irányelv hatálya alá.
- 35 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből, és különösen az első kérdésből azonban kitűnik, hogy A nem felel meg a 2005/36 irányelv 13. cikkének (2) bekezdésében előírt azon követelménynek, hogy az általa hivatkozott szakmát az e rendelkezésben szereplő minimális időszak alatt gyakorolta. E körülmények között A nem hivatkozhat e rendelkezésre, sem pedig tágabb értelemben az előírt képesítés megszerzését tanúsító okiratok elismerésének a 2005/36 irányelv 10–14. cikkében előírt általános rendszerére, de a szakmai képesítések elismerésének az ezen irányelv által bevezetett más rendszerére sem.
- 36 Így azt kell meghatározni, hogy az olyan helyzetet, mint az A-é, az EUMSZ 45. cikk vagy az EUMSZ 49. cikk alapján kell-e értékelni.
- 37 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy a személyek szabad mozgása nem valósulna meg teljes mértékben, ha a tagállamok megtagadhatnák az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikkben biztosított szabadságokat azon állampolgáraiktól, akik éltek az uniós jog által meghatározott könnyítésekkel, és akik e könnyítéseknek köszönhetően az állampolgárságuk szerinti tagállamtól eltérő tagállamban szereztek szakmai képesítést. E

megközelítés alkalmazandó akkor is, ha valamely tagállam állampolgára más tagállamban szerzett olyan egyetemi képesítést, amelyre az állampolgársága szerinti tagállamban kíván hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i Brouillard ítélet, C-298/14, EU:C:2015:652, 27. pont).

- 38 A 2015. október 6-i Brouillard ítélet (C-298/14, EU:C:2015:652) alapjául szolgáló ügyben az érintett az állampolgársága szerinti tagállamban hivatkozott egy másik tagállamban szerzett egyetemi oklevélre, és ezen ítélet 29. pontjában a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az EUM-Szerződésnek a személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezései által biztosított kedvezményt nem lehet A. Brouillard-tól megtagadni, és e tekintetben nem releváns az a körülmény, hogy ezen oklevelet levelező tagozatos képzésen szerezte.
- 39 Ugyanez vonatkozik az A-hoz hasonló olyan személyre, aki az állampolgársága szerinti tagállamban hivatkozik olyan egyetemi oklevélre, amelyet egy másik tagállamban szerzett, még akkor is, ha azt az első tagállamban a másik tagállam ilyen oklevél kiadására illetékes hatóságával együttműködésben nyújtott képzést követően szerezte.
- 40 Másodsorban emlékeztetni kell arra is, hogy a tagállami hatóságoknak, amikor uniós tagállam állampolgára nyújt be hozzájuk olyan szakma gyakorlásának engedélyezésére irányuló kérelmet, amelynek a megkezdése a nemzeti jogszabályok szerint oklevélhez, szakmai képesítéshez, illetve gyakorlati tapasztalati időtartamhoz van kötve, figyelembe kell venniük az érintett okleveleinek, bizonyítványainak és egyéb tanúsítványainak összességét, valamint releváns szakmai tapasztalatát, összehasonlítva egyfelől az ezen okiratok és e tapasztalat által igazolt képzettséget, másfelől a nemzeti jogszabályok által megkívánt ismereteket és képesítéseket (2021. július 8-i Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija ítélet, C-166/20, EU:C:2021:554, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 Mivel ez az ítélkezési gyakorlat nem más, mint az EUM-Szerződés alapvető szabadságaiban benne rejlő elvnek az ítélkezési gyakorlat általi kifejezése, ezen elv nem veszítheti el jogi súlyának egy részét az oklevelek kölcsönös elismeréséről szóló irányelvek elfogadása következtében (2021. július 8-i Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija ítélet, C-166/20, EU:C:2021:554, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 Az oklevelek kölcsönös elismerésére vonatkozó irányelveknek, és különösen a 2005/36 irányelvnek ugyanis nem az a célja, és nem is eredményezhetik azt, hogy az oklevelek, a bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok elismerését megnehezítsék a hatályukon kívül eső helyzetekben (2022. március 3-i Sosiaali- ja planeysalan lupa- ja valvontavirasto [Orvosi alapképzés] ítélet, C-634/20, EU:C:2022:149, EU:C:2022:149, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Márpedig az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amikor – amint az a 35. pontból kitűnik – az érintett nem felel meg a szakmai képesítések kölcsönös elismerésére vonatkozóan a 2005/36 irányelvben létrehozott egyik rendszernek sem, az érintett fogadó tagállamnak tiszteletben kell tartania a szakmai képesítések elismerésére vonatkozó, a jelen ítélet 40. pontjában felidézett azon kötelezettségeit, amelyek mind az EUMSZ 45. cikk, mind pedig az EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozó helyzeteket érintik (lásd analógia útján a 2021. július 8-i Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija ítéletet, C-166/20, EU:C:2021:554, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 44 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2005/36 irányelv 13. cikkének (2) bekezdését, valamint az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam illetékes hatóságának az EUMSZ 45. vagy EUMSZ 49. cikk alapján értékelnie kell a szabályozott szakma gyakorlásának a fogadó tagállamban való megkezdése és gyakorlásának engedélyezése iránt azon személy által az említett 13. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott kérelmet, aki egyrészt olyan tagállamban kiállított, az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkezik, amelyben e szakma nem szabályozott, másrészt aki a fenti 13. cikk (2) bekezdésében a szakma gyakorlásának minimális időtartama tekintetében előírt követelménynek nem felel meg.

A második kérdésről

- 45 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az uniós jogot, és különösen az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy a fogadó tagállam illetékes hatósága, amelyhez valamely szabályozott szakma e tagállamban történő gyakorlásának engedélyezése iránti kérelmet nyújtottak be, a kérelmező által hivatkozott képesítésnek az említett tagállam megfelelő képzésével való egyenértékűségére vonatkozó értékelését a képzést nyújtó intézménytől vagy a másik tagállam hatóságaitól a képzés pontos tartalmáról és lefolytatásának módjáról kapottaktól eltérő információkra is alapozza.
- 46 Emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amikor az érintett nem felel meg a szakmai képesítések kölcsönös elismerésére vonatkozóan a 2005/36 irányelvben létrehozott egyik rendszer feltételeinek sem, hanem amelyre az EUMSZ 45. vagy EUMSZ 49. cikk alkalmazandó, az érintett fogadó tagállamnak tiszteletben kell tartania a szakmai képesítések elismerésére vonatkozó, a jelen ítélet 40. pontjában felidézett kötelezettségeit (lásd analógia útján: 2022. március 3-i Sosiaali- ja planeysalan lupa- ja valvontavirasto [Orvosi alapképzés] ítélet, C-634/20, EU:C:2022:149, EU:C:2022:149, 41. pont).
- 47 A jelen ítélet 40. pontja szerinti összehasonlító vizsgálatra irányuló eljárásnak lehetővé kell tennie a fogadó tagállam hatóságai számára annak objektív vizsgálatát, hogy a külföldi oklevél az azzal rendelkező személy tekintetében, a nemzeti oklevél által tanúsítottakkal – ha nem is azonos, de legalábbis – egyenértékű ismereteket és képesítéseket igazol. A külföldi oklevél egyenértékűsége ezen vizsgálatának kizárólag azon ismeretek és képesítések szintjének figyelembevételével kell történnie, amelyekkel az ilyen oklevéllel rendelkező személy vélelmezhetően rendelkezik, tekintettel azon tanulmányok és azon gyakorlati képzés jellegére és időtartamára, amelyek ezen oklevélhez kapcsolódnak (2022. március 3-i Sosiaali- ja planeysalan lupa- ja valvontavirasto [Orvosi alapképzés] ítélet, C-634/20, EU:C:2022:149, EU:C:2022:149, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 48 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ezen, összehasonlító vizsgálatra irányuló eljárás feltételezi a tagállamok közötti kölcsönös bizalmat az egyes tagállamok által kiállított szakmai képesítéseket tanúsító okiratok tekintetében. Következésképpen a fogadó tagállam hatósága főszabály szerint köteles a valóságot tükrözőnek tekinteni az olyan iratot, mint amilyen többek között egy másik tagállam hatósága által kiállított oklevél.
- 49 Ha azonban valamely tagállam illetékes hatóságának az egyszerű gyanún túlmenően komoly kétségei vannak valamely irat hitelességét vagy valóságnak való megfelelését illetően, a kiállító hatóság vagy intézmény az első hatóság kérésére köteles felülvizsgálni az érintett dokumentum megalapozottságát, és adott esetben vissza kell vonnia azt (2003. június 19-i Tennah-Durez ítélet, C-110/01, EU:C:2003:357, 80. pont).

- 50 Így amikor az illetékes tagállami hatóság olyan egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét képező konkrét bizonyítékokat terjeszt a kiállító hatóság elé, amelyek arra engednek következtetni, hogy a kérelmező által hivatkozott oklevél nem tükrözi azon ismeretek és képesítések szintjét, amelyeket a birtokosa a jelen ítélet 47. pontjában felidézett rendszernek megfelelően vélelmezhetően megszerezhetett, a kiállító hatóság az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elve alapján köteles ezen bizonyítékok fényében felülvizsgálni az oklevél kiállításának megalapozottságát, és adott esetben visszavonni azt.
- 51 Az említett konkrét bizonyítékok között adott esetben szerepelhetnek többek között az érintett képzés szervezőitől eltérő személyek, valamint egy másik tagállamnak a feladataik keretében eljáró hatóságai által továbbított információk.
- 52 A fogadó tagállam hatósága, amely amint az a jelen ítélet 48. pontjából kitűnik – főszabály szerint köteles a másik tagállam hatósága által kiállított, oklevélhez hasonló iratot a valóságot tükrözőnek tekinteni, főszabály szerint nem vonhatja kétségbe azon szakmai ismeretek és képesítés szintjét, amelyeket az oklevél alapján annak birtokosa vélelmezhetően megszerzett, ha a kiállító hatóság – a jelen ítélet 50. pontjában említett bizonyítékok alapján – felülvizsgálta az oklevél kiállításának megalapozottságát, és nem vonta azt vissza (lásd analógia útján: 2003. június 19-i Tennah-Durez ítélet, C-110/01, EU:C:2003:357, 79. pont). A fogadó tagállam illetékes hatósága csak kivételesen vonhatja kétségbe azon ismeretek és képesítés szintjét, amelyeket a birtokosa az oklevél alapján vélelmezhetően megszerezett.
- 53 Így abban az esetben, ha az adott ügynek a – csakúgy, mint a jelenlegi alapügyben – fogadó tagállam területén felmerülő körülményeiből nyilvánvaló módon kiderül, hogy az említett oklevél nem tükrözi a valóságot, e tagállam nem köteles e körülményektől eltekinteni (lásd analógia útján: 1989. szeptember 27-i van de Bijl ítéletet, 130/88, EU:C:1989:349, 25. és 26. pont).
- 54 Nem tagadható meg ugyanis a fogadó tagállam azon joga, hogy olyan rendelkezéseket fogadjon el, amelyek annak megakadályozására irányulnak, hogy az érintettek az EUM-Szerződésben a személyek számára biztosított mozgásszabadságokat azzal a céllal gyakorolják, hogy kivonják magukat a belföldi oklevéllel rendelkezők számára előírt, szakképzéssel kapcsolatos követelmények alól (lásd analógia útján: 1989. szeptember 27-i van de Bijl ítéletet, 130/88, EU:C:1989:349, 26. pont).
- 55 A Bíróság konkrétan kimondta, hogy a közegészség védelme olyan közérdeken alapuló kényszerítő indoknak minősül, amely igazolhatja az említett mozgásszabadságokat korlátozó nemzeti intézkedéseket, feltéve hogy azok alkalmasak a kívánt célkitűzés elérésére, és nem lépnek túl azon, ami a cél eléréséhez szükséges (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 21-i Malta Dental Technologists Association és Reynaud ítéletet, C-125/16, EU:C:2017:707, 58. és 59. pont).
- 56 Ebben az összefüggésben pontosítani kell, hogy különösen akkor nyilvánvaló, hogy az oklevél nem tükrözi a valóságot, ha egyértelmű, hogy a nyújtott képzés valódi tartalma jelentősen eltér a képzésnek az érintett oklevélből kitűnő tartalmától.
- 57 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket, hogy a fogadó tagállam illetékes hatósága, amelyhez e tagállamban szabályozott szakma gyakorlásának engedélyezése iránti kérelmet nyújtottak be, köteles a valóságot tükrözőnek tekinteni a másik tagállam hatósága által kiállított oklevelet, és főszabály szerint nem vonhatja kétségbe azon ismeretek és képesítés szintjét, amelyeket a kérelmező ezen

oklevél alapján vélelmezhetően megszerzett. E hatóság csak abban az esetben kérheti a kiállító hatóságtól, hogy a bizonyítékok fényében vizsgálja felül a kérelmező által hivatkozott oklevél kiállításának megalapozottságát, ha olyan egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét képező konkrét bizonyítékokon alapuló, súlyos kétségei vannak, amelyek arra engednek következtetni, hogy az oklevél nem tükrözi a kérelmező által vélelmezhetően megszerzett ismeretek és képesítések szintjét, és a kiállító hatóságnak adott esetben vissza kell vonnia ezen oklevelet. Az említett konkrét bizonyítékok között adott esetben szerepelhetnek többek között az érintett képzés szervezőitől eltérő személyek, valamint egy másik tagállamnak a feladataik keretében eljáró hatóságai által továbbított információk. Amennyiben a kiállító hatóság az említett bizonyítékok alapján felülvizsgálta az oklevél kiállításának megalapozottságát, és azt nem vonta vissza, a fogadó tagállam hatósága csak kivételesen, abban az esetben vonhatja kétségbe az említett oklevél kiállításának megalapozottságát, ha az adott ügy körülményei nyilvánvalóan az érintett oklevél valóságot tükröző voltának hiányát tárják fel.

A költségekről

- 58 Mivel ez az eljárás az alapeljárásokban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróságok előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, e bíróságok döntenek a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2013. november 20-i 2013/55/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 13. cikkének (2) bekezdését, valamint az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam illetékes hatóságának az EUMSZ 45. vagy az EUMSZ 49. cikk alapján értékelnie kell a szabályozott szakma gyakorlásának a fogadó tagállamban való megkezdése és gyakorlásának engedélyezése iránt azon személy által az említett 13. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott kérelmet, aki egyrészt olyan tagállamban kiállított, az előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal rendelkezik, amelyben e szakma nem szabályozott, másrészt aki a fenti 13. cikk (2) bekezdésében a szakma gyakorlásának minimális időtartama tekintetében előírt követelménynek nem felel meg.
- 2) Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni az EUMSZ 45. és EUMSZ 49. cikket, hogy a fogadó tagállam illetékes hatósága, amelyhez e tagállamban szabályozott szakma gyakorlásának engedélyezése iránti kérelmet nyújtottak be, köteles a valóságot tükrözőnek tekinteni a másik tagállam hatósága által kiállított oklevelet, és főszabály szerint nem vonhatja kétségbe azon ismeretek és képesítések szintjét, amelyeket a kérelmező ezen oklevél alapján vélelmezhetően megszerzett. E hatóság csak abban az esetben kérheti a kiállító hatóságtól, hogy a bizonyítékok fényében vizsgálja felül a kérelmező által hivatkozott oklevél kiállításának megalapozottságát, ha olyan egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét képező konkrét bizonyítékokon alapuló, súlyos kétségei vannak, amelyek arra engednek következtetni, hogy az oklevél nem tükrözi a kérelmező által vélelmezhetően megszerzett ismeretek és képesítések szintjét, és a kiállító hatóságnak adott esetben vissza kell vonnia ezen oklevelet. Az említett konkrét bizonyítékok között adott esetben szerepelhetnek többek között az érintett képzés szervezőitől eltérő személyek, valamint egy másik tagállamnak a

feladataik keretében eljáró hatóságai által továbbított információk. Amennyiben a kiállító hatóság az említett bizonyítékok alapján felülvizsgálta az oklevél kiállításának megalapozottságát, és azt nem vonta vissza, a fogadó tagállam hatósága csak kivételesen, abban az esetben vonhatja kétségbe az említett oklevél kiállításának megalapozottságát, ha az adott ügy körülményei nyilvánvalóan az érintett oklevél valóságot tükröző voltának hiányát tárják fel.

Aláírások